

॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ भित्वा रथं भंक्तेत्यर्थः ॥ हत्वा अश्वानित्यसंधिपाठः ॥ रथादश्वानिति पाठांतरं ॥ वसुधास्थो भूदिति शेषः ॥ ३० ॥ तत्तिष्ठद्वसुधामिति पाठः ॥ व

राममुक्तांस्तु बाणौ धान्नाक्षसस्त्वच्छिन्नद्रणे ॥ रक्षोमुक्तांस्तुरामो वै नैकधा प्राच्छिन्नच्छरैः ॥ २७ ॥ बाणौ घवितताः सर्वादिशश्च प्रदिश
स्तथा ॥ संछिन्नावसुधा चैव समं तान्न प्रकाशते ॥ २८ ॥ ततः क्रुद्धो महाबाहुर्धनुश्चिच्छेदसंयुगे ॥ अष्टाभिरथ नाराचैः सूतं विव्याध राघ
वः ॥ २९ ॥ भित्वा रथं शरैरामो रथादश्वानपातयत् ॥ विरथो वसुधाच्छः समकराक्षो निशाचरः ॥ ३० ॥ तत्तिष्ठद्वसुधां रक्षः शूलं जग्राह
पाणिना ॥ त्रासनं सर्वभूतानां युगांताग्निसमप्रभं ॥ ३१ ॥ दुरवापं महच्छूलं रुद्रदत्तं भयंकरं ॥ जाज्वल्यमानमाकाशे संहारास्त्रमिवाप
रं ॥ ३२ ॥ यंदृष्ट्वा देवताः सर्वा भयार्ता विद्रुता दिशः ॥ विभ्राम्य च महच्छूलं प्रज्वलंतं निशाचरः ॥ ३३ ॥ सक्रोधा त्वाहिणोत्तस्मै राघवाय
महात्मने ॥ तमापतंतं ज्वलितं खरपुत्रकराद्भ्युतं ॥ ३४ ॥ बाणैश्चतुर्भिराकाशे शूलं चिच्छेद राघवः ॥ सभिन्नो नैकधा शूलो दिव्यहाटकमं
डितः ॥ व्यशीर्यत महोल्के वरामबाणादिनो भुवि ॥ ३५ ॥ तच्छूलं निहतं दृष्ट्वा रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥ साधुसाध्विति भूतानि व्याहरंति न भो
गताः ॥ ३६ ॥ तंदृष्ट्वा निहतं शूलं मकराक्षो निशाचरः ॥ मुष्टिमुद्यम्य काकुत्स्थं तिष्ठतिष्ठेति चाब्रवीत् ॥ ३७ ॥ स तंदृष्ट्वा पतंतं तु प्रहस्य रघु
नंदनः ॥ पावकास्त्रं तोरामः संदधे तु शरासने ॥ ३८ ॥ तेनास्त्रेण हतं रक्षः काकुत्स्थेन तदारणे ॥ संछिन्नहृदयं तत्र पपात च ममारच ॥
॥ ३९ ॥ दृष्ट्वा ते राक्षसाः सर्वे मकराक्षस्य पातनं ॥ लंकामेव प्रधावंत रामबाणभयार्दिताः ॥ ४० ॥ दशरथनृपसूनुबाणवेगैरजनिचरं नि
हतं खरात्मजं तं ॥ प्रददृशुरथ देवताः प्रहृष्टा गिरिमिव वज्रहतं यथा विकीर्णं ॥ ४१ ॥ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये यु० नवसप्तति
तमः सर्गः ॥ ७९ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ७९ ॥ सुधां वसुधायां तिष्ठत्तद्रक्षः शूलं जग्राहेतिसंबन्धः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ शूलोर्ध्वादिः ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ प्रधावंत प्राधावंत ॥ ४० ॥ ४१ ॥ नवम्यां पूर्वरात्रेऽस्य वधः ॥ कतक० ॥ ७९ ॥ इति रामाभि० वा० यु० नवसप्ततितमः सर्गः ॥ ७९ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ७९ ॥